

Overdenking, afgewisseld met Bijbellezingen en liederen

Vanavond, deze oudejaarsavond van 2018, lezen we een aantal gedeeltes uit de Bijbel. Woorden uit die oude boeken vol wijsheid, woorden over God, woorden van God, woorden ook over mensen en hoe wij met God kunnen leven.

Dat die woorden voor ons van betekenis mogen zijn, nu we even stilstaan, zo op de drempel. En we tijd maken om bewust die drempel over te gaan, van 2018 naar 2019.

We lezen zo drie gedeeltes uit de Bijbel. We wisselen die lezingen af met enkele gedachten ter overweging, en we zingen samen.

Lezen: Jesaja 40: 6-8

Het gras verdort en de bloem verwelkt.

Het is lente geweest in 2018, en zomer, een lange warme en droge zomer. En al die bloemen die toen nog niet door de droogte waren verwelkt deden dat onvermijdelijk alsnog, toen de herfst kwam en het donker van de winter. De kringloop van de seizoenen.

De vergankelijkheid van het leven komt aan het eind van zo'n jaar altijd wat extra op je af. Lijstjes met alles wat geweest is.

Voor de persoon die hier aan het woord is in het boek Jesaja is de situatie van het volk Israël als zo'n verwelkte bloem. Het volk was herhaaldelijk aangevallen door vijanden en tenslotte weggevoerd in ballingschap. Verdort en verwelkt, ten dode opgeschreven.

Wij zullen zo onze eigen gedachten hebben bij deze woorden.

Vergankelijkheid, dat wat was maar ook voorbij is. Gezondheid die minder is geworden. Verlies van een baan. Een relatie die niet meer houdbaar was. Geliefde mensen die stierven.

Zo zijn wij mensen, als gras, als een veldbloem.

En zomaar word je er somber van.

En dan zegt een stem: roep! Maar je antwoordt: wat zou ik roepen? Wat valt er te zeggen?

Als antwoord op die vertwijfelde vraag wordt ons iets aangereikt. Een antwoord dat de vergankelijkheid niet ontkent, of mooi praat, maar wel een perspectief dat iets groter is, wijder.

Ja, het gras verdort en de bloem verwelkt, maar het woord van onze God houdt altijd stand.

Het woord van onze God, dat verwijst naar wie God zelf is. De God, die jou uitnodigt om op hem te vertrouwen, bij hem je troost te zoeken. De God over wie Jesaja een paar verzen verderop zegt dat hij als een herder al zijn lammeren bij elkaar zal brengen en hen zal koesteren.

Zoals elke bloem, hoe vergankelijk ook, het waard is om bewonderd te worden, gekoesterd. Vergankelijkheid is niet hetzelfde als zinloosheid.

En zoals die stem het volk Israël moed en troost inspreekt, dat er na de ballingschap een nieuwe tijd is aangebroken, zo spreekt die stem ons ook toe, dat het na de winter weer lente zal zijn.

Zingen L 103C

Lezen: Jesaja 43 : 1 – 7

Wees niet bang, ik ben bij je.

Je bent zo kostbaar in mijn ogen....

Prachtige woorden, die dieper gaan dan de bloem die verwelkt en het gras dat verdort.

Dit is dat woord van God, dat altijd blijft bestaan. Een woord van liefde dus. Van nabijheid.

Ik heb je bij je naam geroepen, ik laat je nooit meer los. Jouw naam, jouw leven, zo kostbaar in mijn ogen. Alles geef ik, om jou te kunnen behouden.

Voor het volk Israël klonken deze woorden tegen het achtergrond van het diepste donker, verlies van alle zekerheden en veiligheid.

Voor ons klinken deze woorden vanavond, bij de overgang naar een nieuw jaar. Misschien was 2018 voor ons een jaar waarin we door het water moesten gaan, door het vuur, waarin ons leven door elkaar werd geschud. Misschien is 2019 een jaar waar we tegenop zien, waar we bang voor zijn. Misschien ook is dat er niet, en kijken we in dankbaarheid terug en vooruit, maar allemaal weten we dat ook dat geluk soms vluchtig kan zijn, als een prachtige maar kwetsbare bloem.

Laten we een moment stil zijn, om die woorden van bemoediging tot ons te laten doordringen, te overwegen hoe die van betekenis kunnen zijn, voor jouzelf.

Wees niet bang, ik heb je bij je naam geroepen, ik ben bij je.

(stilte)

Zingen: L 62 vs 4 en 5

Veel heil en zegen in het nieuwe jaar, de klassieke woorden die we elkaar toespreken, in allerlei dialecten en talen, bij de start van een nieuw jaar. Zegen.

We lezen zegenwoorden uit Numeri 6.

Numeri 6 : 22-26

Deze woorden van zegen klinken als het volk Israël op reis is, onderweg, naar het land dat God hen heeft beloofd. Onderweg, met onbekende bestemming. Alles komt nu aan op vertrouwen. Dat dat land inderdaad bestaat, dat ze er veilig zullen aankomen. Dat ze onderweg te eten zullen hebben, dat ze de reis overleven.

Onderweg zijn, zo is het leven. Wie van ons weet wat ons in 2019 te wachten staat. Niemand. Het komt aan op vertrouwen.

En wat kunnen we dan beter doen dan elkaar zegenen, op de drempel van dat nieuwe jaar.

Zegenen, met die prachtige woorden waarin God laat zien wie Hij is. De God, wiens naam betekent: ik ben bij je. Ik ben die ik ben. Immanuël. Ik ben bij je, wat je ook overkomt.

Mooi in deze zegenwoorden is dat het gaat over een God die je kunt zien, het gaat over een gezicht dat jou aankijkt. De God die zichtbaar werd in dat kleine kindje, het feest dat we met Kerst vierden.

Een gezicht dat jou aankijkt, en jou uitnodigt om terug te kijken. God is bij je, hij ziet jou, hij kijkt je aan. De Heer zegent je en Hij beschermt je. Als hij je aankijkt wordt het licht, jij staat in het licht maar je hoeft niet bang te zijn, want dit licht is genadig. De Heer kijkt je aan en geeft je vrede.

Dat die woorden van zegen met ons meegaan, onderweg, een nieuw jaar in, dat wens ik ons allen toe.

Amen